

Adopcions sota sospita

Moltes parelles que han volgut adoptar infants de països com Rússia, Romania o l'Índia han notat el rebuig de l'administració, que sospita especialment dels homes solters, de les parelles de gais i lesbianes i dels qui gestionen l'adopció per compte propi.

"Els homes solters que demanen fer-se càrrec d'un nen o d'una nena sempre són sospitosos d'homosexualitat o de pederàstia". John Triseliotis, professor de la Universitat d'Edimburg i una autoritat en matèria de protecció de menors, advertia en la seva visita de fa unes setmanes a Barcelona que els manuals orientatius interns dels equips dels serveis socials que han de fer la selecció d'adoptants sempre recomanen una atenció especial en l'estudi dels solters, per temor de possibles anomalies o patologies. "Evidentment no és igual ser pedòfil que ser homosexual —aclareix Triseliotis—, però les nostres lleis són contràries a gais i lesbianes. Jo no hi haig d'estar necessàriament d'acord; de fet crec que hi ha homosexuals que poden oferir moltes coses als menors adoptats, i és cosa comprovada".

Efectivament, el nou reglament d'adopcions de la Generalitat no admet les sol·licituds de parelles homòfiles. De totes maneres, és possible que un homosexual individual pugui adoptar, sempre que passi totes les entrevistes i proves psicològiques. En alguns casos, les investigacions de les autoritats no han descobert que es tractava d'homosexuals que vivien en parella i l'adopció s'ha tramitat sense inconvenients.

Adoptar dels "altres" països. També l'adopció d'infants de països que no figuren en les previsions i preferències administratives és mal vista. Moltes parelles que han volgut adoptar a Rússia, Romania o a l'Índia han acabat sentint que es feien malveure de l'administració. Hi ha famílies que

ARXIU / EFE

després d'haver aconseguit d'entendre i d'acoblar-se als ritmes de la complicada burocràcia dels països d'origen dels menors han hagut de passar per una peripècia final un cop arribat el moment de tenir un nen adjudicat: resulta que no l'han pogut enregistrar com a fill perquè la comunitat autònoma no els havia expedit el certificat d'identitat. Per què?

Segons opinions recollides en diversos àmbits, tant dels col·lectius de pares com també pròxims a la Direcció General d'Atenció a la Infància, no hi ha una motivació clara i única, sinó possiblement una barreja de factors. Per exemple, el fet que no hi hagi un conveni d'adopció entre Espanya i Rússia, un dels països més sol·licitats. Però, segons els col·lectius de pares, aquest entrebanc es podria su-

perar en part si les comunitats autònomes fessin l'esforç d'acostar-se als organismes d'adopció russos per establir-hi alguna mena d'acord provisional en el marc del qual poguessin actuar les agències d'adopció (ECAI), acord que també serviria per supervisar les gestions de les famílies. Això evitaria l'intrusisme i no poques de les activitats —no delictives, però sí irregulars— observades en les adopcions fetes a l'Europa de l'Est. Una mostra: quan l'antiga llei russa (i bielorrussa i ucraïnesa) només permetia que els estrangers adoptessin nens amb tares físiques o psíquiques, va sorgir un autèntic mercadeig de certificats mèdics que donaven fe de leucèmies, sides o epilèpsies inexistents.

El cas Hill. És precisament el buit

Els nens procedents de l'est d'Europa sovintegen cada cop més. Les adopcions d'aquests nens són, si més no, irregulars la majoria de les vegades.

legal existent en les adopcions amb Rússia allò que va cobrir l'agència d'adopcions de Josep M. Hill Prados. Solter i amb quatre fills adoptius a càrrec seu, Hill fou acusat d'abusos a menors. El seu cas va ser portada de diaris i centre de greus especulacions, tot i que va ser absolt per falta de proves. Segons fonts acostades a Hill, les acusacions foren un muntatge per a desacreditar-lo: "la Generalitat li tenia el dit a l'ull". Complia tots els requisits del sospitós: solter, adoptant i tramitava expedients amb un país sense conveni d'adopció amb Espanya. "En el judici es va demostrar que no incorria en cap il·legalitat —assegura un pare al qual Hill li

va tramitar l'adopció—, tot i que en algun cas, per culpa del funcionament de l'administració russa, va haver de subornar algun funcionari i cometre alguna irregularitat". Aquest mateix pare creu que molts dels entrebancs i la prepotència de la Generalitat en els tractes amb Rússia provenen més de la incapacitat i de la ignorància i, per tant, de la por de posar-se en evidència, que no pas de posicions ideològiques predeterminades. "Més d'una vegada —assegura— des de la Direcció General han culpats els russos del fracàs dels intents d'arribar a acords quan no poques famílies sabem del cert que ni tan sols ho han intentat. Els serveis jurídics admi-

nistratius desconeixen fins i tot la legislació russa sobre adopcions i amb quins organismes cal tractar". Segons aquest pare, que vol mantenir l'anonimat perquè encara no té aprovat l'expedient, l'interès a barrar les relacions amb Rússia i a recomanar països llatinoamericans podria ser degut no tant a ganes de prioritzar l'adopció de nens de països de cultura hispànica, com a la tranquil·litat i a la facilitat d'enviar documents i establir contactes en una llengua coneguda. Des d'aquesta perspectiva són els ciutadans aspirants a pares adoptius afectats qui posa l'administració sota sospita.

Antoni Cruañas

Guia de l'adopció

La demanda creixent d'adopcions internacionals ha propiciat l'aparició d'associacions i agències que en faciliten els tràmits. De totes maneres, els dos anys de mitjana necessaris per a una adopció disten força dels nou mesos d'una gestació biològica.

Temps, paciència i diners: això és el que fa falta per obtenir una adopció internacional. En el cas d'adopcions dintre l'estat espanyol, les dificultats es multipliquen perquè els menors tutelats per l'administració no solen reunir les característiques que demanen els adoptants: solen ser menors amb problemes d'adaptació, sovint amb més de deu i dotze anys i amb uns pares biològics que lluiten per aconseguir-ne la pàtria potestat. En el cas de les adopcions internacionals, aquests problemes no hi solen ser, perquè, si bé en les societats occidentals creix més i més la demanda de menors (dues mil sol·licituds anuals, al Principat), hi ha sobreoferta d'orfes del Tercer Món. Per què, doncs, és tan difícil l'adopció internacional?

La mitjana de temps d'una adopció és de dos anys, segons, sobretot, el país d'origen del menor.

Nens a Nova Delhi. Malgrat la demanda, hi ha sobreoferta d'orfes.

Una volta certificada la idoneïtat, cal decidir a quin país es demana l'adopció. És molt més recomanable d'optar per països que hagin signat el Conveni de l'Haia, que

ofereixen més garanties en el procés d'adopció, la qual no entenen com un negoci sinó com una forma de protecció de l'infant. Amb tot, països amb un contingent enorme de menors, com ara Rússia, la Xina o l'Índia, encara no l'han signat i són dels principals proveïdors a Catalunya.

Adopció assistida. És en aquest moment que els pares poden posar-se en mans de les agències d'adopció o optar per tramitar-se-lla ells mateixos. Fins fa dos anys, la tramitava la Direcció General d'Atenció a la Infància, però en vista de l'augment de sol·licituds va delegar en les ECAI (Entitats Col·laboradores d'Adopció Internacional) la gestió dels expedients. La Plataforma Cívica per l'Adopció Internacional, que agrupa pares adoptants o en procés d'adopció, tot i reconèixer la labor de les